

[Stavad]

Men jeg forstår, at ministerens baggrund for ikke at anke sagen er, at ministeren ikke har ment, der var udsigt til at vinde den, eller at det i hvert fald var meget tvivlsomt.

Derfor vil jeg godt bede ministeren bekræfte, at den landsretsdøm, hvor ministeren tog bekræftende til genmæle, var afsagt af et enigt panel af tre landsdommere med en uforbeholden henvisning til en lignende højesteretsdøm.

Jeg vil desuden godt spørge: Vil ministeren oplyse, om ministerens rådgivere: Statsskattedirektoratet og kammeradvokaten, har indstillet til ministeren, at kendelsen i Landsskatteretten bør ankes? Eller har de indstillet det modsatte? Det, synes jeg, må være helt afgørende for, om skatteministeren har fast grund under fødderne. Der er ingen som helst saglig begrundelse for, at skatteministeren på dette tidspunkt ikke kan oplyse såvel kammeradvokatens indstilling som indstillingen fra Statsskattedirektoratet.

Jeg vil også godt sige til ministeren, at jeg er bekendt med begge instansers indstilling til ministeren, men at jeg på grund af min tavshedspligt i Ligningsrådet er forhindret i at oplyse over for offentligheden, hvad indstillingerne går ud på. Men jeg går selvfølgelig ud fra, at ministeren ikke har nogen interesse i at holde kendelserne skjult i denne sag.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Stavad udtrykker glæde over, at vi har et fælles udgangspunkt. Det ved jeg nu ikke om vi har. Jeg kan i hvert fald sige, at den principielle baggrund for ikke at anke er, at det er regeringens og min principielle opfattelse, at når en skatteyder har vundet en sag i klagesystemet eller ved domstolene, så skal man som udgangspunkt ikke anke sagen til en højere instans.

Hr. Stavad beder mig om at bekræfte, at der er afsagt en landsretsdøm, som giver skattevæsenet medhold med henvisning til en tidligere afsagt højesteretsdøm.

Jeg kan bekræfte, at der er afsagt en sådan landsretsdøm, der giver skattevæsenet medhold. Men jeg må understrege, at den henvisning, der i landsrettens døm sker til en tidligere afsagt højesteretskendelse, vedrører en sag, der overhovedet ikke ligner den sag, som Landsretten har afsagt døm i. Det er derfor to ikke sammenlignelige sager.

Endelig spørger hr. Stavad, om jeg vil offentliggøre indstillingerne i disse sager fra Statsskattedirektoratet og kammeradvokaten. Dertil kan jeg sige, at den slags indstillinger er fortrolige og i øvrigt ikke egner sig til offentliggørelse.

Leif Hermann (SF):

Skatteministeren gentog en betragtning fra sin første besvarelse, som er utrolig interessant, nemlig den, at skatteministeren er helt klar over, at tre landsdommere har misforstået en højesteretsdøm eller en højesteretspraksis.

Nu er det jo sådan, at man ikke kan henvende sig til landsdommere og spørge om deres motiver til at forstå eller misforstå. Det vil sige, at det må være skatteministeren selv, naturligvis med rådgivning fra sine embedsmænd, der har lagt til grund, at der er sket en misforståelse.

Nu vil jeg så gerne spørge skatteministeren: Er det skatteministerens almindelige opfattelse, at centraladministrationen kan tillade sig at tilsidesætte en døm fra en landsret, der påberåber sig en højesteretspraksis, ud fra den betragtning, at det har disse landsdommere misforstået – uden at man i øvrigt forsøger at få afklaret forholdet ved fornyet domstolsprøvelse?

Stavad (S):

Jeg forstod på skatteministeren, at vi i hvert fald var enige om, at selve sagen er principiel. Det var ministerens første rimeligt klare svar.

Så er der spørgsmålet, om en sådan sag bør ankes eller ikke ankes. Her har skatteministeren og jeg hidtil ikke været ganske enige.

Jeg vil godt bede skatteministeren om at bekræfte, at i det lovforslag, skatteministeren fremsatte i sidste folketingssamling, 1987–1988, 1. samling, nr. L 54, den 28. oktober 1987, heder det i bemærkningerne om de sager, som bør ankes:

»Der tænkes her især på de ganske særlige tilfælde, hvor det offentliges interesse i at videføre sager må antages at være af særlig betydning, fordi afgørelsen er af principiel betydning og i sine konsekvenser angår et meget stort antal skatteydere med et stort provenumæssigt tab for det offentlige.«

Vil skatteministeren også bekræfte, at et flertal i Folketinget afviste forslaget med den begrundelse, at ankeadgangen fra Landsskatteretten til landsretten var for begrænset, altså et